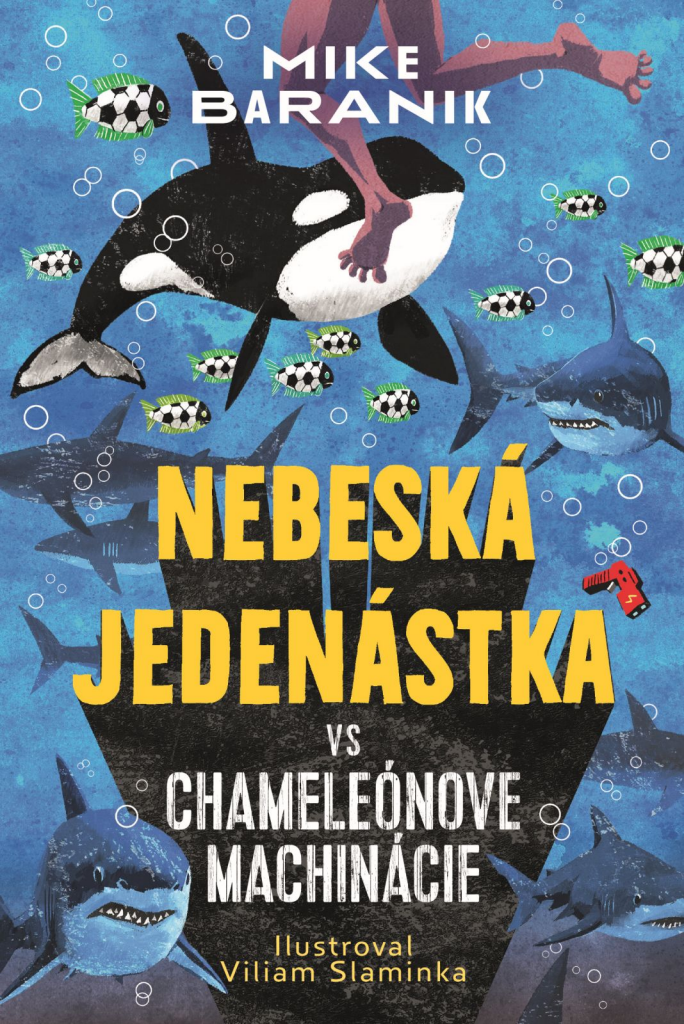

MIKE
BARANIK
NEBESKÁ
JEDENÁSTKA
VS
CHAMELEÓNOVE
MACHINÁCIE
Ilustroval
Viliam Slaminka

NEBESKÁ JEDENÁSTKA
VS
CHAMELEÓNOVE MACHINÁCIE

MIKE BARANIK

NEBESKÁ JEDENÁSTKA VS CHAMELEÓNOVE MACHINÁCIE

slovart

Text © Mike Baranik 2025
Illustrations © Viliam Slaminka 2026
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2026

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-7319-6

OBSAH

PRVÁ KAPITOLA: Rodí sa tím 7

DRUHÁ KAPITOLA: Jarná búrka 21

TRETIA KAPITOLA: Prefíkaný plán 35

ŠTVRTÁ KAPITOLA: Mesto potopy 47

PIATA KAPITOLA: Madame Malveaux 59

ŠIESTA KAPITOLA: Tekvicový koláč 71

SIEDMA KAPITOLA: Večierok 80

ÔSMA KAPITOLA: Sladký odkaz 87

DEVIATA KAPITOLA: Albert Ross 92

DESIATA KAPITOLA: Karolína Caravellová to myslí vážne 98

JEDENÁSTA KAPITOLA: Horor na obrazovke 102

DVANÁSTA KAPITOLA: Salsalovi obľúbenci 111

TRINÁSTA KAPITOLA: Nebezpečné tajomstvo 123

ŠTRNÁSTA KAPITOLA: Všetko má svoje muchy 130

PÄTNÁSTA KAPITOLA: Zastavte špióna 138

ŠESTNÁSTA KAPITOLA: Lilywhite útočí 144

SEDEMNÁSTA KAPITOLA: Albert Ross má na to nos 151

OSEMNÁSTA KAPITOLA: Aj čierne srdce môže puknúť 165

DEVÄTNÁSTA KAPITOLA: Nadstavený čas 171

PRVÁ KAPITOLA

RODÍ SA TÍM

Keď sa Tom zobudil, hodiny ukazovali sedem ráno. Odkedy pred asi piatimi týždňami nastúpil na loď spolu s Walsworthom, so Šarlotou a s ostatnými hráčmi Nebeskej jedenástky, dni sa mu začínali rovnako. Dnes však cítil, že mu žilami prúdi viac energie než zvyčajne.

Vyskočil z postele a podišiel ku skrini, aby si nachystal oblečenie. Niežeby mal veľmi na výber – s výnimkou školskej rovnošaty bolo jeho oblečenie rovnaké: tucet bielych šortiek, tucet bielych futbalových dresov a tucet bielych teplákových súprav so zlatým vyšívaným emblémom Nebeskej jedenástky a hráčskym číslom jedenásť. Aj keby pri bláznivom úteku pred otcovými prisluhovačmi v Benátkach nestratil všetku batožinu, teraz by mu bola nanič.

Tom si obliekol futbalový výstroj, naň si natiahol teplákovú súpravu a vykročil dolu schodmi. Cestou dribloval so svetloptou, ako mu poradil Salsala. Tréner trval na tom, aby hráči počas prvých týždňov nosili svetloptu všade so sebou. Ľahšie si zvyknú na žiarivé lopty SFL, s ktorými budú trénovať.

Keď vošiel do obývačky, zrak mu zablúdil k vyleštenému okrúhlemu oknu, za ktorým sa rozprestierala pokojná morská

hladina. Hoci sa plavili už vyše mesiaca, pohľad na nekonečný modrý oceán ho vždy prekvapil. Dnes ráno mu však hlavu zamestnávali dôležitejšie veci. Takýto nervózny bol naposledy v prvý školský deň pred troma týždňami.

Ten veľký deň prišiel rýchlejšie, než čakal – ale tak to už so školou chodí. Hoci sa plavili už takmer týždeň, ešte sa nezoznámili so svojimi novými učiteľmi. Hráči Nebeskej jedenástky vedeli, že ich vzdelávanie bude mať v rukách prominentný manželský pár z Ameriky, pán a pani Atkinsovci. V akademickom svete boli považovaní za najlepších učiteľov vo svojom obore. Tom očakával, že budú prísni a nároční ako učitelia na Mangletone, pravý opak láskavého a prívetivého Chestera.

Hneď ako vstúpil do knižnice San Siro v novej školskej rovnošate – bielej košeli, nohaviciach a námorníckom modrom saku – jeho strach sa rozplynul. Pán a pani Atkinsovci napäto očakávali príchod svojich nových študentov a už na prvý pohľad pôsobili sympaticky. Mali niečo po šesťdesiatke a nosili zľahka ošúchané, trochu zaprášené oblečenie typické pre vzdelaných a rozhľadených ľudí.

„Dobrý deň, milí žiaci, vitajte," povedala pani Atkinsová a uhladila si nadýchané biele vlasy. „Som pani Atkinsová a toto je pán Atkins."

„Sme manželia, ako ste sa určite dovtípili," dodal pán Atkins. S hustými fúzmi a rednúcimi vlasmi pripomínal starého drsného bernardína.

„Tu na palube Altostratu budeme vašimi stredoškolskými učiteľmi," vyhlásila pani Atkinsová.

„Naplníme vaše mozgy vedomosťami potrebnými na to, aby z vás vyrástli múdri a dobrí ľudia." Pán Atkins si premeral

Toma. „Predpokladáme, že s niektorými z vás zvedieme tvrdý boj."

„Ach, vôbec si ho nevšímajte," zasmiala sa pani Atkinsová a mávla rukou. „Len si z vás uťahuje. Je nám potešením, že vás môžeme učiť."

„To ale neznamená, že si môžete robiť, čo sa vám zachce. Ani na chvíľu vás nespustíme z očí." Pán Atkins sa zahľadel malému Pepitovi priamo do očí tak zblízka, až sa takmer dotýkali nosmi.

„Neboj sa, Pepito, môj manžel je známy vtipkár. Ja vás budem učiť literatúru, matematiku a cudzie jazyky. Pán Atkins si vezme na starosť dejepis, geografiu a prírodovedné predmety. Ak máte medzery v angličtine, príďte za mnou po hodine, dám vám tabletku anglofix. Pomôže vám dohnať, čo treba. Do konca týždňa budete po anglicky hovoriť plynule."

Pán Atkins si nedočkavo pošúchal dlane.

„Začneme s dejepisom. Dnes sa budeme venovať ranej talianskej renesancii. Ak sú medzi vami experti, ktorí už túto tému preberali, majú smolu – naučia sa ju odznova. Ideme na to!"

„Nie tak rýchlo," povedala pani Atkinsová, kým sa žiaci stihli postaviť. „Zdá sa, že pán Atkins má trochu deravú pamäť. Radi by sme vám predstavili tretieho člena nášho učiteľského zboru, slečnu Karolínu Caravellovú. Vstúpte, prosím, slečna Caravellová."

Do knižnice vkročila plachá mladá žena v okuliaroch s okrúhlym rámom, svetri na gombíky a sukni s kosoštvorcovým vzorom.

„Dobrý deň, žiaci. Som Karolína," predstavila sa a zdvihla ruku na pozdrav. Jedenásti futbalisti zborovo zamumlali:

„Dobrý deň."

„Slečna Caravellová je naša asistentka," vysvetlila pani Atkinsová. „Pomôže vám s domácimi úlohami a doučí vás témy, čo budete potrebovať. Pracovala so žiakmi po celom svete a patrí k špičke medzi učiteľmi."

Karolína zahanbene potriasla hlavou.

„Chceli by ste k tomu niečo dodať, slečna Caravellová?"

„Nie, dosť bolo o mne. Chcem vás povzbudiť, milí žiaci, aby ste za mnou prišli, kedykoľvek budete potrebovať pomoc. Rada deťom pomáham pri učení, takže sa nemáte čoho báť. Na to som tu."

„Ďakujem, slečna Caravellová," usmiala sa pani Atkinsová.

Karolína posledný raz zamávala žiakom a náhlivo vyšla z miestnosti.

„Teraz už môžeme ísť?" spýtal sa pán Atkins.

„Áno, len choďte."

Pán Atkins viedol žiakov z knižnice cez chodbu do triedy vyzdobenej mapami, obrazmi a detailnými zmenšeninami historických artefaktov z celého sveta. A tak odštartovali nový školský rok.

Medzi domácimi úlohami, tréningami a vyberanými pokrmami v jedálni La Bombonera si život na Altostrate postupne našiel rytmus a pevnú štruktúru – až do dnešného tridsiateho dňa od nástupu na palubu. Dnes mala Nebeská jedenástka prvý raz hrať ako tím. Toma však viac než spoluhráči, s ktorými bude hrať, znervózňovalo to, kto sa postaví proti nemu. Mal to byť David Buckingham a ďalších desať futbalových velikánov, ktorí ich objavili.

Tom vyšiel z kajuty na chodbu White Hart Lane, kde ho už čakali jeho traja spoluhráči: Amin, Danny a Yuliya. Boli oblečení rovnako ako on a driblovali so svetloptami.

„Ste pripravení na dnešok?" spýtal sa Tom, keď vykročili do La Bombonery.

„Úplne by mi stačilo, keby som dala gól Mary Mustang," odvetila Yuliya. „Mohla by som ísť spokojne domov a zvyšok života prežiť s úsmevom na tvári."

„Ísť domov?" spýtal sa Danny so zdvihnutým obočím. „Najskôr musíme zachrániť futbal. Jeden gól ani zďaleka nestačí."

„Domov sa nechystám, to ani náhodou," povedala Yuliya. „Ale chápeš – keby som musela, a predtým by som strelila gól Mary Mustang, stálo by to za to."

„Jasné," súhlasil Amin. „Oni sú najlepší hráči na svete a my len decká. Ešte donedávna by sme boli od šťastia celí bez seba, keby sme ich mohli držať za ruku a odviesť ich na ihrisko."

V jedálni sa štyria priatelia pridali k svojim spoluhráčom, ktorí si pochutnávali na výživných raňajkách. Každý z nich sa pod stolom pohrával so svetloptou.

„Podľa mňa by nás mali nechať vyhrať, aby nám trochu posilnili sebavedomie," nadhodila Fabiana a hodila si do úst čučoriedku.

„Falošné sebavedomie je pre tím katastrofa," protirečil Pepito. Prehŕňal sa lyžičkou v miske cereálií, akoby vôbec nebol hladný. „Kým sa naučíme vyhrávať, musíme zakúsiť prehru."

„Ďakujeme za tvoje slová, najmúdrejší," vyprskol Matthias. „Neviem ako vy, ale ja som sem neprišiel prehrávať."

„Ani ja," pritakal Fu.

Pepito sa zahanbene prihrbil na stoličke, takže vyzeral ešte menší, než v skutočnosti bol.

„Tak či tak, keby ich porazila banda detí, stratili by môj rešpekt. O to viac by som však uznával seba," pokračoval Matthias.

„Tak radšej dúfajme, že vyhrajú," povedal Tom. Amin sa naňho usmial.

„Podľa mňa prehráme, aj keď nás budú šetriť," ozval sa Neville. „Musíme si dávať pozor, aby nám tento nový luxusný život nestúpol do hlavy."

„Nebojte sa, decká, dnes nepustím ani gól," vyhlásil Danny a zdvihol pohár s pomarančovým džúsom. „Na bezgólový zápas!"

„Na skóre 1:0. A na môj gól v deväťdesiatej minúte!" povedal Matthias.

„Pripíjam na výsledok 2:0 a na môj gól z priameho kopu!" zvolal Fu.

„Hej, aj ja chcem skórovať," pridal sa Engin.

„Určite strelím aspoň jeden gól!" vykríkol Viktor.

„Jasné, že hej," pritakal Amin a postavil sa. „Všetci chceme dať gól a všetci túžime vyhrať."

Tom vyskočil na rovné nohy.

„Na výsledok 10:0!" zvolal veselo.

Zvyšok tímu pozdvihol poháre.

„Na 10:0!" zopakovali hráči.

V tej chvíli vošiel do jedálne Salsala v čiernej velúrovej teplákovej súprave Nebeskej jedenástky so zlatým lemom.

„Tak 10:0, hovoríte?" spýtal sa. „To je extrémne optimistický odhad, dokonca aj na vás."

Manažér podišiel k bufetovému stolu a nalial si kávu.

„Očakávam, že vás zdolajú s minimálne trojnásobným rozdielom."

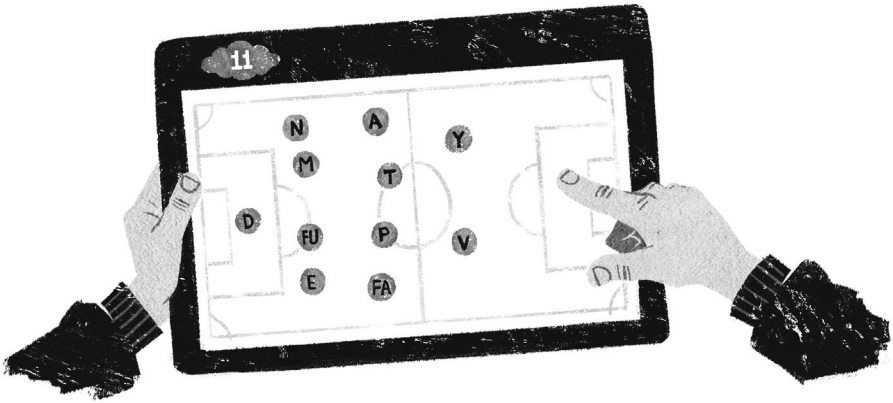
Spoluhráči sa zarazene posadili a bez slova dojedli raňajky.

*

Po jedle deti absolvovali rovnakú rozcvičku ako každé ráno. Pod Salsalovým prísnym dohľadom odbehli päť kôl okolo vonkajšieho futbalového ihriska s oficiálnymi rozmermi SFL v celkovej dĺžke dva kilometre. Potom sa presunuli do telocvične a dopriali si ľahký kruhový tréning na posilňovacích strojoch.

Nakoniec sa v luxusnej šatni prezliekli do žiarivobielych dresov a špeciálne navrhnutých perlovobielych kopačiek a potichu čakali na Salsalu.

Tomove myšlienky sa zatúlali k Davidovi Buckinghamovi, ktorý ich mal onedlho čakať na ihrisku vo svojom slávnom anglickom reprezentačnom drese s veľkou osmičkou. Tom si v duchu sľúbil, že nech sa stane čokoľvek, nesklame ho. Cítil, že dnes nestačí hrať dobre. Musí podať najlepší výkon v živote.

Do kabíny vošiel Salsala s neodmysliteľnou taktickou tabuľkou v ruke.

„Pozrime sa, konečne vyzeráte ako ozajstný tím," vyhlásil spokojne, keď si odborným okom premeral vyobliekaných mladých hráčov. „A aby ste sa v tomto smere ešte viac posunuli, určím vám pozície."

Vo chvíli, keď Salsala vyslovil slovo „pozície", Tom zabudol na všetko ostatné. Zúfalo túžil hrať na poste stredného záložníka už od prvého ročníka Dunmoreovho pohára pred šiestimi rokmi.

„Dnešný zápas odohráme v klasickej zostave 4-4-2 so zónovou obranou," oznámil Salsala a obrátil pozornosť k zoznamu na svojej tabuli. „Danny bude brankár."

„Paráda!" Danny víťazoslávne vystrelil päsť do vzduchu. Jeho spoluhráči sa zasmiali.

„Matthias: stredný obranca. Fu: stredný obranca. Neville: ľavý obranca. Engin: pravý obranca. Amin: ľavý stredopoliar."

Tom sa silou vôle snažil prinútiť trénera, aby po jeho mene povedal: *stredný záložník*.

„Fabiana: pravá stredopoliarka. Pepito: stredný záložník. Tom…" Salsala ukazovákom niekoľkokrát ťukol na obrazovku. „… stredný záložník. Yuliya: stredná útočníčka. Viktor: stredný útočník."

Tom pocítil neodbytnú túžbu vyskočiť a roztancovať sa od radosti, ale potlačil ju. Pozrel sa na ostatné deti. Všetci okrem Matthiasa sa zdali byť so Salsalovým rozhodnutím spokojní.

„Nechápem, prečo by som mal byť obranca," zamrmlal s pohľadom upretým na štuple svojich kopačiek. „Bez poriadnej útočnej formácie nikdy nevyhráme."

Salsala si ho nevšímal.

„Dnes je na Tomovi, aby si vyskúšal kapitánsku pásku. Uvidíme, ako mu sadne," vyhlásil a hodil chlapcovi žltú pásku na rameno. Tom bol z trénerovho rozhodnutia taký prekvapený, že ju nechytil a spadla mu na zem. Keď sa po ňu zohol, zacítil na sebe Matthiasov závistlivý pohľad. Pálil ako zelený laserový lúč.

Počas nasledujúcich pätnástich minút Salsala vysvetlil mladému tímu možné komplikácie zostavy 4-4-2 a spoločne si prešli taktiku blížiaceho sa zápasu. Prípravy ukončil motivačnou rečou. Zatiaľ čo rozprával, pochodoval sem a tam popri dlhom rade skriniek.

„Dobre, tím, ideme na to. Pred nami je zápas. Poviem vám niečo, čo som ešte nikdy žiadnemu svojmu hráčovi nepovedal: Nemáte ani najmenšiu šancu vyhrať túto hru, dokonca ani remizovať – nijakú, nulovú, absolútne žiadnu. Dnes mi ide len o jedno – zistiť, ako hráte proti oveľa silnejšiemu súperovi. Na základe tohto zápasu sa rozhodnem, akú si zvolíme stratégiu. Netúžim po tom, aby sa do môjho prieskumu zaplietli

zranené city, pošramotené egá či napäté nervy. Nemajte stres, neočakávam od vás nič iné ako totálnu porážku. Inými slovami – chcem, aby ste vyšli na trávnik a ukázali mne a ostatným divákom, čo je vo vás. Užite si túto možnosť. Dnes – a od dnešného dňa navždy – hrajte telom i dušou navzdory všetkým prekážkam – tak, aby ste vyhrali. No vedzte, že aj tak môžete vždy aj prehrať. A teraz tvrdo do nich, moja milá Nebeská jedenástka! Sú na ihrisku a čakajú len na vás."

Tom a jeho spoluhráči vyskočili ma rovné nohy a nadšene vybehli zo šatne. Všetci okrem Matthiasa, ktorý sa namosúrene vliekol za nimi.

*

Altostratus zakotvil uprostred Karibského mora, neďaleko zatopených ruín ostrovných dovolenkových rezortov. Nad hladinou vyčnievali len strechy vyblednuté od slnka.

David Buckingham spolu s desiatimi futbalovými hviezdami v národných dresoch sa práve zahrievali a zoznamovali sa s oválnou hracou plochou. Neboli však jediní, kto čakal na príchod mladých hráčov – okolo ihriska sa zhromaždila celá posádka lode, kuchynský a upratovací personál, stevardi, učitelia a rodiny futbalistov. Niektorí námorníci sa dokonca vyšplhali na vysokánske stožiare, aby si zápas vychutnali z vtáčej perspektívy.

Len čo Nebeská jedenástka vybehla na ihrisko, diváci ju privítali búrlivým potleskom. Pridali sa k nim dokonca i futbalové hviezdy. Tom našiel v jasajúcom dave Šari a Walswortha. Obaja ukazovali na jeho rameno a so zdvihnutými palcami mu gratulovali k žltej kapitánskej páske.

Podišiel k stredovej čiare a obrátil pozornosť na súperov tím. V tom okamihu sa skandovanie a tlieskanie zmenilo na tlmený hukot v pozadí. Pri pohľade na jedenástich futbalových hrdinov v životnej veľkosti, ktorí s úsmevom stáli pred ním a chystali sa predviesť svoje legendárne zručnosti, sa mu zakrútila hlava.

Salsala, ktorý mal spolu s ďalšími dvoma členmi tímu rozhodovať zápas, si k sebe zavolal oboch kapitánov. Tom a David podišli k rozhodcovi.

„Kto bude hádať, čo padne?" spýtal sa Salsala a vytiahol z vrecka veľkú striebornú mincu.

„On," povedal Buckingham a kývol hlavou na chlapca. „Pomaly by si si mal na to zvykať, Tom."

„Dobre," odvetil Tom s novonadobudnutým sebavedomím.

„Keď bude minca vo vzduchu, vyber si hlavu alebo znak. Pripravený?" Salsala vyhodil mincu do výšky.

„Znak," povedal Tom.

Salsala chytil mincu do dlane a prevrátil si ju na chrbát ľavej ruky.

„Je to znak," oznámil.

Buckingham venoval Tomovi jeden zo svojich slávnych krivých úsmevov a podal mu ruku.

„Veľa šťastia, Dunmore," povedal. „Budeš ho potrebovať."

Tom mu potriasol pravicou.

„Šťastie s tým nemá nič spoločné, Buckingham," vyhlásil, čím sám seba prekvapil.

Slávny stredopoliar sa zasmial a odklusal na svoju pozíciu.

Salsala položil loptu do stredu ihriska a Viktor sa pohol k nej. Kouč zdvihol ruku a zapískal. Viktor prihral Tomovi a zápas sa začal.